۵ سال پیش در گرماگرم انتخابات ۲۰۰۲ میلادی وقتی از یکی از شخصیت های برجسته فرانسه پرسیدند؛ «فکر می کنید کدامیک از کاندیداها تغییراتی را در صحنه فرانسه به وجود خواهد آورد؟» پاسخ داد: «هیچ کدام. زیرا مردم فرانسه خواستار هیچ تغییری نیستند.» اما حالا مردمی که قرار است امروز به پای صندوق های رأی بروند تا یکی از ۱۲ کاندیدای حاضر درانتخابات را راهی کاخ الیزه کنند چگونه می اندیشند؟ فقط تا این حد می دانیم که آنها دیگر نمی خواهند به روشی که در زمان شیراک وجود داشت به زندگی سیاسی خود ادامه دهند، شهروندان فرانسه گفته اند که حاضر نیستند شاهد بیکاری و رکود و یا رشد اندک اقتصادی خود در برابر سایر کشورهای جهان باشند. در همه پاسخ هایی که آنها به نظر سنجی ها داده اند این خواسته تکرار شده است که پاریس باید به سویی گام بردارد که بالاتر از دنیایی که همواره او تحقیر کرده است، بایستد. به این ترتیب جانشین آینده شیراک با تکلیفی دشوارتر و مطالباتی تاریخی روبه رو است.

فرش های الیزه را زیر پای چه کسی می گسترند؟

پاریس در انتظار یک نام

بنفشه غلامی

در انتخابات امروز اگر چه ۱۲ کاندیدا حضور دارند اما پیش بینی می شود که تنها ۴ نفر از آنها قادر خواهند بود آرایی بیش از ۱۰ درصد بیاورند.

این ۴ نفر به ترتیب عبارتند از: نیکولا سارکوزی از حزب اتحادیه جنبش مردمی (UMP)، سگولن رویال، از حزب سوسیالیست، فرانسوا بایرو از رئیس حزب راست میانه (UDF) و ژان ماری لوپن از حزب جبهه ملی.

یک مهاجر معاند با مهاجران

«نیکلاسارکوزی» به خوبی از تغییر ذائقه سیاسی مردم آگاه است و نیاز آنها را به تغییر حس می کند. او از ۲ سال پیش برنامه ریزی دقیقی را برای این انتخابات آغاز کرده است. یعنی از زمانی که با طرح «گسست از گذشته» راه خود را از شیراک که همیشه حامی او بوده است، جدا کرد. شاید به همین دلیل هم بود که در یکی از نظر خواهی ها ۵۷ درصد پرسش شوندگان معتقد بودند که سارکوزی می تواند فرانسه را متحول کند. او که خود فرزند یک مهاجر مجار است- و اتفاقاً این امر موجب شد همین اواخر «ژان ماری لوپن» به او بتازد و از مردم بخواهد به یک خارجی رأی ندهند- قصد دارد به عنوان یکی از نخستین اقداماتش، اگر موفق به کسب اکثریت آرا شد، وزارت مهاجرت و هویت ملی را بنا کند. ایده توجه به مسأله مهاجران و فکر تأسیس چنین وزارتخانه ای بعد از جنجال های سال گذشته فرانسه به مخیله سارکوزی راه یافت. در ناآرامی سال گذشته ۲ نوجوان مهاجر که از دست پلیس فراری بودند، در یک اتاقک در حومه شهر به طرز فجیعی جان باختند. مرگ این ۲ نوجوان جرقه بزرگ ترین اعتراض و جنبش نافرمانی مدنی مهاجران نسبت به تبعیض های موجود و بیکاری گسترده را موجب شد. ناآرامی ها تا هفته ها ادامه یافت و طی آن هزاران اتومبیل از سوی مهاجران معترض به آتش کشیده شد. در این ماجرا سارکوزی به مقابله و شیراک به مدارای بیشتر با معترضان علاقه مند بودند. سارکوزی در واکنش به این ماجرا طرحی را ارائه کرد که بر مبنای آن سخت گیری ها در قبال ورود مهاجران تشدید می شد. پس از این طرح در نظر خواهی ها اعلام شد که فرانسوی ها با سیاست های سارکوزی، وزیر کشور موافق هستند.

بنابراین نخستین شاخصه سارکوزی در عالم سیاست فرانسه ضدیت او با مهاجران است.

سیاست های او در قبال مهاجران تا آنجا تند است که پس از آن که از وزارت کشور برای شرکت در انتخابات ۲۲ آوریل (۲ اردیبهشت) استعفا داد در یک مصاحبه مطبوعاتی اظهار داشت: «فرانسه خشمگین است. خشمگین از هویت ملی، از مهاجرت های کنترل نشده، از کلاهبرداری ها، از ویرانگری ها و ... در ۳۰-۴۰ سال گذشته سیاست های لجام گسیخته در باب مهاجرت سبب شد شهرهای فرانسه به حد انفجار برسند.»

سارکوزی که حالا ۵۲ ساله است در سومین دهه زندگی اش با شیراک که در آن زمان شهردار پاریس بود، آشنا شد و خیلی زود به حزب نوگلیست های پیوست.

اما اکنون ۲۰ سال پس از این آشنایی، با آن که شیراک پله های ترقی را پیش پای سارکوزی گذاشت سارکوزی محافظه کار سعی دارد همه دوران ریاست جمهوری شیراک را زیر سؤال ببرد و بی پروا بگوید «من از سیاست های شیراک پیروی نخواهم کرد.» یکی ازتیزی جستن های او از شیراک در زمینه سیاست خارجی است. او بر خلاف شیراک که رابطه ای محتاطانه با کاخ سفید داشت، علاقه خود را به اتخاذ روشی آمریکایی در سیاست نشان داده است. او سال گذشته نیز برای تأکید بر علاقه مندی اش به سیاست ورزی آمریکایی ها به واشنگتن سفر کرد و میهمان بوش شد. تصاویر منتشر شده از او در این سفر و دیدارش با رئیس جمهوری آمریکا به گونه ای بود که او را از جمهوری خواهان کنگره آمریکا به بوش نزدیک تر نشان می داد.

گفته می شود سارکوزی برخلاف شهروندان فرانسوی که اغلب از محصولات غذایی و سینمایی آمریکا استفاده می کنند به اقتصاد آزاد و لیبرالیسم آمریکایی علاقه دارد و همین موجب می شود رقیبانش او را «نو محافظه کار» یا پاسپورت فرانسوی بنامند.

سارکوزی در سفر سیاسی به واشنگتن سعی کرد چهره یک رئیس جمهوری را به خود بگیرد و با آمریکایی ها ازاین زاویه مذاکره کند و آنها را متقاعد کند در صورت انتخاب شدن ،تقابل سیاسی دو کشور پایان خواهد گرفت. این در حالی است که فرانسه از زمان شارل دوگل تاکنون در بسیاری از تحولات بین المللی با کاخ سفید در چالش بوده، به طوری که اوج آن در مخالفت شیراک با حمله به عراق نمایان شد. شاید به همین خاطر است که ملی گرایان پیرامون شیراک همان قدر که علاقه ای به حاکم شدن سوسیالیست ها ندارند از انتخاب سارکوزی به عنوان رئیس جمهوری فرانسه نیز ابراز نگرانی می کنند. سیاست دیگری که شیراک با آن محتاطانه برخورد کرد اما سارکوزی علاقه خود را نسبت به آن بی پروا نشان می دهد، اسرائیل است. سارکوزی نسبت به رؤسای جمهور اخیر فرانسه کمتر خواستار دوستی و رابطه با اعراب است.

تعقیب راه تاچر و مرکل

ماری- سگولن رویال متولد ۲۲ سپتامبر ۱۹۵۳ در سنگال باشعار تبلیغاتی «فرانسه حکومت می کند» پا به عرصه انتخابات فرانسه گذارده است. او در انتخاب شعار تبلیغاتی خود فعل «حکومت کردن» را براساس دستور زبان فرانسه به صورت مؤنث به کار برده است تا بر این نکته تصریح کند که او می تواند نخستین رئیس جمهور زن فرانسه باشد.

در میان تمام نامزدهای انتخابات رویال جنجالی ترین چهره بوده و سهم بیشتری از تبلیغات را از آن خود کرده است. شیوه پوشش رویال، رنگ لباس هایی که به تن می کند، طرز سخن گفتن، خندیدن و راه رفتن او همه و همه زیر نظر بهترین طراحان مد و ژست فرانسه طراحی شده است.

به عقیده ژاک شیراک، سوسیالیست ها رویال را به خاطر زن بودن اش، به عنوان کاندیدای خویش برگزیده اند تا بتوانند با استفاده از این تاکتیک، تحولی در انتخابات به وجود آورده و شانس پیروزی خود را بیشتر کنند.

سگولن رویال نیز همچون سارکوزی بر گذشته سیاسی فرانسه خط بطلان کشیده است. او مادر ۴ فرزند است و با این وجود می خواهد نشان دهد که درکنار وظایف مادری خود، قادر است مدیری توانا باشد و فعالیت های سیاسی اش را به بهترین نحو پیش برد.

رویال یک تفاوت بارز با نسل قدیمی سوسیالیست ها دارد یعنی همان ها که به «فیل ها» معروف هستند و جنگ های داخلی آنان موجب شد قانون اساسی اتحادیه اروپا در سال ۲۰۰۵، تصویب نشود. رویال که با پشت سر گذاردن اشتراوس کان و فابیوس موفق شد با اکثریت آرا به عنوان نامزد حزب سوسیالیست مطرح شود، بیش از هر چیز بر این عقیده پامی فشارد که اکنون زمان اتحاد و یکپارچگی در اردوی سوسیالیست ها فرا رسیده است. هواداران این حزب باید در کنار یکدیگر صفحه ای جدید را در تاریخ فرانسه ورق بزنند. او به شهروندان فرانسه وعده داده است که «سیاستی دیگر» در راه است و اگر او بتواند رئیس آینده کاخ الیزه باشد، دنیای دیگر را فراروی فرانسویان خواهد گشود.

اما در کنار همه وعده های رنگارنگ رویال، وی از ضعف های بارزی رنج می برد که موجب شده در نظرسنجی های پیش از انتخابات در جایگاه دوم (پس از سارکوزی) قرار گیرد.

او اگرچه سال ها سمت وزارت را در وزارتخانه های محیط زیست، آموزش و خانواده داشته است، اما در تبلیغات خود چندان پخته نشان نداده و مرتکب خطاها و لغزش های فراوان در نطق هایش شده است که غیرقابل اغماض به نظر می رسند. او در این نطق هایش بسیار سعی کرده است خود را فردی مسلط بر امور فرانسه و تحولات جهانی نشان دهد اما تلاش بسیارش چندان موفق نبوده است و مرتکب اشتباهاتی شده که ناظران از آن به گاف های رویال تعبیر می کنند.

گاف هایی که امروز می تواند آرای او را بشدت تنزل دهد به عنوان مثال او درباره مسأله مهاجران با کم تجربگی گفت؛ قول نمی دهد کار همه مهاجران غیرقانونی را درست کند و فقط تلاش خواهد کرد پرونده هر یک از مهاجران را برحسب موقعیت و معیارهای لازم و ضروری بررسی کند.

گام های روبه عقب او در کارزار انتخابات کم نیستند. از جمله آن که او در ابتدا اعلام کرده بود از استقلال «کبک» از «کانادا» حمایت می کند. اما خیلی زود مقام های کانادایی از او خواستند در امور آنها مداخله نکند. چند ماه پیش نیز او به طور علنی مدعی شد که از مشترکات بسیاری با «علی عمار» یک شیعه لبنانی که در پارلمان فرانسه عضو است، برخوردار است.

او این سخنان را بعد از این که عمار حمله اسرائیل به لبنان را با حمله نازی ها به فرانسه مقایسه کرد، ابراز کرد.

اما در این میان نقد کارشناسان سیاسی بیشتر حول مسأله جنسیت رویال بیان می شوند. زیرا رویال نخستین زن در فضای مردانه فرانسه است که به طور جدی کاندیدای ریاست جمهوری شده و سعی می کند متفاوت بودن خود را با سایر سیاستمداران زن فرانسه نشان دهد. لذا حرکات نمایشی او در جایگاه یک بانوی سیاسی، پیران و کهنه کاران پاریس را به خشم آورده است. این واقعیتی است که «آنیک لپت» یکی از اعضای پارلمان فرانسه با صراحت آن را ابراز می کند. اما کسانی هم هستند که معتقدند فرانسه آمادگی پذیرش یک رئیس جمهوری زن را دارد اما نه زنی مثل سگولن رویال. شاید به همین دلیل بود که در روزهای آخر از او خواسته شد با «بایرو» اتلافی زودرس داشته باشد اما او نپذیرفت.

به این اوصاف رویال در زمینه سیاست خارجی نیز سعی می کند خود را مؤثر نشان دهد. او معتقد است باید به ترکیه اجازه داد به اتحادیه اروپا بپیوندد. در زمینه خاورمیانه و جنگ اعراب و اسرائیل نیز، اوایل دسامبر گذشته به خاورمیانه سفر کرد و با مقام های اسرائیل و حزب الله لبنان دیدار نمود.

او در ابتدای سال ۲۰۰۷ نیز به چین رفت و از نزدیک با مقام های این کشور به گفت وگو نشست. او درباره آمریکا نیز اعتقاد دارد فرانسه می تواند رابطه ای خوب با آمریکا داشته باشد اما هرگز نباید از آن بترسد.

پسر خاک

عادت دیرینه فرانسوا بایرو این است که هر روز صبح در خانه خود در روستای کوچکی در دامنه کوه های پیرنه بنشیند. در حالی که گربه هایش اطرافش می چرخند، تا صبحانه ساده اش را که تکه نانی تست شده است، بخورد. بایرو که ۵۶ سال دارد و صاحب ۶ فرزند است تا همین یکی دو ماه پیش به همراه خانواده اش در روستای محل زادگاهش زندگی می کرد و به همین سبب به او لقب «پسر این آب و خاک» را داده اند. او ادبیات فرانسه خوانده و کتاب های بسیاری در زمینه سیاست و تاریخ نوشته است. بزرگترین سرگرمی او نگهداری از اسب است.

بایرو معتقد است: فرانسه نیازمند شوکی الکتریکی و محتاج یک اتحاد است وگرنه به کل نابود خواهد شد. او در شرح الگوهای ذهنی خود در عالم سیاست می گوید: در اوایل کار بلر مجذوب او بودم. اما بعد هنگام جنگ عراق این اعتقاد را از دست دادم. او با اشاره به سبک زندگی مورد علاقه خود می گوید: «من مرد ییلاق هستم. مردی که در زندگی اش کتاب های زیادی خوانده و حس تاریخی نسبت به فرانسه دارد. مردی که هرگز از روستایش خارج نشده، مردی که به کار کردن با دست های خود افتخار می کند.»

هنوز زنگ انتخابات به صدا درنیامده بود که بسیاری با تعجب دیدند که مردی ناگهان به محبوبیت رسید و در جایگاه سوم رقابت انتخابات فرانسه ایستاد. حتی یک ماه مانده به شروع انتخابات او محبوب ترین نامزد شناخته شد وپس از او سارکوزی و رویال قرار داشتند.

«فرانسوا بایرو» که رئیس حزب «اتحاد برای دموکراسی» (UPF) است و شعار خود را «نوسازی فرانسه و اتحاد میان مردم» قرار داده است ؛ از دیدگاه های سیاسی جالب او که آغشته به آرایه های ادبی است . آنکه ، او گفته است برای آزادی های شخصی حرمت وافری قائل است و در مورد اتحادیه اروپا می گوید: «این زیباترین تشکیلات بشر است.» او راه خود را «راه سوم» می نامد که برخی آن را نشانه علاقه بایرو به اثر نظریه پرداز انگلیسی (گیدنز) می دانند راه سوم بایرو اشاره ای به مجزا بودن شیوه و روش خاص خود نسبت به سارکوزی و رویال است. بایرو در مورد خیزش های سال گذشته که در میان حاشیه نشینان روی داد، حق را به جانب آنان داد و گفت: «آنها نیز همانند دیگر شهروندان فرانسوی چه زن و چه مرد هستند.»

کسانی که معتقدند سارکوزی وحشتناک است و رویال هنوز برای رسیدن به پست ریاست جمهوری آماده نیست، می گویند بایرو می تواند بهترین گزینه برای ریاست جمهوری باشد. اما بر این مرد آرام نیز انتقاداتی وارد شده است. بزرگترین انتقادی که به او می شود به بایکوت کردن مسابقات المپیک تابستانی ۲۰۰۸م در فرانسه از سوی او است، زمانی که بایرو برای یک دوره ۴ ساله وزیر آموزش بوده است.

کاندیدایی شبیه به قصه های دیکنز

ژان ماری لوپن پسر یک ماهیگیر فقیر بود که همانند شخصیت های قصه های چارلز دیکنز کودکی اش را در فقر و در یتیم خانه های سختگیر گذراند. او به یکی از این یتیم خانه ها رفت چون قایق پدرش به یک مین دریایی برخورده کرده و نابود شده بود. اما آن پسرک فقیر و مصیبت دیده حالا، باز همانند قصه های دیکنز تاجری متمول است که آن را مدیون ارثیه ای هنگفت است که سال ۱۹۷۷ با وصیت یک حامی سیاسی به او رسید.

لوپن مؤسس و رئیس حزب جبهه ملی است. او یک بار با ثبت یک رکورد انتخاباتی ، شیراک و لیبرال ها را درآستانه شکست قرارداد و وحشت را به اردوی اروپا و غرب برد. لوپن در این انتخابات به مسأله مهاجران در فرانسه بیش از هر چیز توجه دارد. با آن که پرقدرت بودن در اتحادیه اروپا، اشاعه فرهنگ سنتی و مبارزه با رشد نرخ بیکاری در شعارهای تبلیغاتی او دیده می شود اما او یکی از حامیان اعمال محدودیت بر مهاجران، مبارزه با مجازات اعدام، اعطای پاداش برای خانه سازان خدمت نظام وظیفه است.

ژان ماری لوپن ۷۹ ساله که مسن ترین کاندیدای این دور از انتخابات است، پیش از این چندین بار کاندیدای ریاست جمهوری شده اما هر بار شکست خورده است، آخرین مورداز تلاش ناکام او مربوط به انتخابات ۲۰۰۲ است که در آن رویاروی شیراک ایستاده بود اما در همان مرحله اول به لیونل ژوسپین باخت. به تازگی نیز شنیده شد که احتمال ائتلاف او با سارکوزی بسیار زیاد است.

به این ترتیب مشخص نخواهد بود که آیا «لوپن» در حیات خود سرانجام می تواند بر کرسی طلایی الیزه بنشیند یا نه ؟

ژان ماری لوپن دوبار ازدواج کرده است. از ازدواج نخست خود که ۱۷ سال دوام آورد ۳ دختر و ۹ نوه که همگی دختر هستند دارد. دو دختر او نیز در فعالیت های سیاسی شرکت دارند. او سال ۱۹۹۱م برای بار دوم تشکیل خانواده داد.

دیگر نامزدهای کاخ الیزه

شاید عجیب ترین فرد در فهرست ۸ کاندیدای بعدی انتخابات «ژوزه بووه» باشد اوعضوجنبش ضدچهانی است. بووه که از ۳ سالگی اش در برکلی کالیفرنیا زیسته است به طور کامل به زبان انگلیسی مسلط است. او سال ۱۹۷۶ م فعالیت های ضدنظامی گری خود را شروع کرد و ۱۱ سال بعد یعنی ۱۹۸۷ م تبدیل به یکی از حامیان سرسخت محیط زیست شد. یکی ازعواملی که سبب شهرت بسیار او شد، مبارزه اش با فروشگاه های زنجیره ای مک دونالد بود. او در سال ۲۰۰۲ م به اسرائیل رفت و سپس در تصمیم ناگهانی که مقام های اسرائیلی را به بهت انداخت به دیدار یاسر عرفات شتافت. این دیدار سبب شد پلیس اسرائیل او را دستگیر کرده و بووه را که اعتراض شدید نسبت به حمله اسرائیل به کرانه غربی و غزه ابراز کرده بود به کشورش بازگرداند.

او در ژانویه ۲۰۰۷ م موفق شد ۴۰ هزار امضا از افراد مختلف حامی خود بگیرد که گواهی باشد بر این که او شایستگی ریاست جمهوری را دارد. او تا اول فوریه نیز ۶ هفته وقت صرف کرد تا ۵۰۰ امضا از شخصیت های سیاسی در این مورد بگیرد و راهی انتخابات ۲۰۰۷ م شود. (طبق قوانین فرانسه یکی از شرایط کاندیدشدن برای پست ریاست جمهوری دریافت ۵۰۰ امضا و تأییدیه از شخصیت های سیاسی است)

دیگر کاندیدای این دور از انتخابات «اولیویه بزانسیه» است که به ۳۳ سال سن جوان ترین فرد انتخابات است. او عضو اتحادیه کمونیست های انقلابی است. او در سال ۲۰۰۲ م نیز در انتخابات ریاست جمهوری شرکت کرد و ۴/۲۵ درصد آرا را به دست آورد. بزانسونه فارغ التحصیل رشته تاریخ از دانشگاه پاریس است. وی زمانی که تنها ۱۴ سال داشت عضو جوانان اتحادیه کمونیست های انقلابی شد.

«آلرت لاگیه» از حزب مبارزه کارگران، دیگر زنی است که در انتخابات ۲۰۰۷ م کاندیدای ریاست جمهوری حاضر شده است. او سالهاست برای رسیدن به چنین مقامی تلاش می کند. نخستین تلاش او سال ۱۹۷۴ بود وپس از آن در سال های ۱۹۸۱، ۱۹۸۸، ۱۹۹۵ و ۲۰۰۲ م بخت خود را در این زمینه آزمود و هر بار ناکام ماند. او سال ۲۰۰۲ م در آخرین تلاش اش ۵/۷۲ درصد آرا را به دست آورد. «ماری ژرژ بوفه» از حزب کمونیست و «دومینیک دویان» از حزب سبزها، از دیگر زنان شرکت کننده در انتخابات ۲۰۰۷ هستند.

«فیلیپ دو ویلیه» کاندیدای ۵۸ ساله حزب جنبش اتحاد برای فرانسه از کاندیداهایی است که امیدوار است ۴ درصد آرا را به دست آورد. «ژرارد شیوارد» نیز که نامزد شهرداری ها است، نخستین فرد در فهرست نامزدان درجه ۲ بود که موفق شد ۵۰۰ امضای لازم برای کاندیدشدن را بگیرد. «فردریک نیهو» آخرین فرد از کاندیداهای انتخابات ۲۰۰۷ م فرانسه است که از هواداران گروه های صید، شکار، طبیعت و سنت به شمار می آید.

سیاست‌های ۳ نامزد برتر انتخابات فرانسه

	سگولن رویال	نیکولا سارکوزی	فرانسوا بایرو
سیاست خارجی	- رفراندوم برای قانون اساسی اتحادیه اروپا - ایجاد حکومت یکپارچه اروپایی - مالا بردن نرخ رشد اقتصادی و سیاست واحد کاهش مالیات در اروپا - حضور اروپا در صلح خاورمیانه	- ایجاد یک «اتحادیه اروپای کوچک» با حضور فرانسه، برتغال، اسپانیا، ایتالیا، یونان و قبرس به عنوان «اتحادیه مدیترانه‌ای» - نفی عضویت ترکیه در اروپا	- رفراندوم برای قانون اساسی اروپا - نگه داشتن ترکیه در خارج از دایره اتحادیه مدیترانه‌ای
انرژی محیط‌زیست کشاورزی	- عدم حمایت از انرژی هسته‌ای - تامین ۲۰ درصد انرژی موردنیاز از بازیافت تا سال ۲۰۲۰ - حمایت مالی از محیط‌زیست و مزارع کوچک	- گسترش انرژی هسته‌ای به عنوان یک منبع انرژی پاک - افزایش میزان مالیات در اروپا بر حسب جمعیت	- حمایت از انرژی هسته‌ای - کاهش انرژی مصرفی تا ۲۵ درصد تا پایان سال ۲۰۲۰
جهانی‌سازی و رابطه شمال و جنوب	- صرف ذخایر مالی و سرمایه‌های ملی برای توسعه کشورهای محروم	- کمک به کشورهای فقیر	- صرف درآمد مالیاتی ناشی از مبادلات اقتصادی برای کشورهای محروم
حقوق، مقرری، بازنشستگی و مالیات	- افزایش حداقل دستمزد از ۲۵۰ به ۱۵۰۰ یورو - افزایش حقوق بازنشستگان تا ۵ درصد - عدم افزایش عمومی مالیات‌ها - یک سال حقوق برای افرادی که شغل خود را از دست می‌دهند	- کاهش مالیات تا ۳ درصد - حذف مالیات از اضافه‌کاری - کارگران هروقت بخواهند بازنشسته می‌شوند - مجوز کار بیش از ۳۵ ساعت در هفته	- حذف هزینه‌های اتحادیه‌های کارگری از حقوق - ساده کردن سیستم مالیاتی - حق انتخاب زمان بازنشستگی - حذف مالیات از خدمات عمومی

نتایج نظرسنجی‌های انجام شده تا آوریل ۲۰۰۷

شرکت نظرسنجی	تاریخ	سارکوزی	رویال	بایرو	لوپن	دیگران	مرحله دوم
CSA	۱۸ اکتبر ۲۰۰۶	۳۱	۳۲	۷	۱۵	۱۵	رویال ۵۲- سارکوزی ۴۸
IFOP	۱۸ نوامبر ۲۰۰۶	۲۹	۲۹	۱۱	۱۱	۲۰	رویال ۵۱- سارکوزی ۴۹
IFOP	۱۵ دسامبر ۲۰۰۶	۲۹	۳۱	۸	۱۱	۲۱	سارکوزی ۵۰- رویال ۵۰
CSA	۳ ژانویه ۲۰۰۷	۳۲	۳۴	۶	۱۵	۱۳	رویال ۵۲- سارکوزی ۴۸
IFOP	۱۵ ژانویه ۲۰۰۷	۳۳	۲۸	۱۲	۱۰	۱۷	سارکوزی ۵۲ - رویال ۴۸
TNS-SOFRES	۱ فوریه ۲۰۰۷	۳۲	۲۶	۱۳	۱۲/۵	۱۸/۵	سارکوزی ۵۳ - رویال ۴۷
TNS-SOFRES	۱۵ فوریه ۲۰۰۷	۳۳	۲۶	۱۲	۱۳	۱۶	سارکوزی ۵۵- رویال ۴۵
TNS-SOFRES	۱ مارس ۲۰۰۷	۳۱	۲۵/۵	۱۸/۵	۱۲	۱۳	سارکوزی ۵۴ - رویال ۴۶
CSA	۱۳ مارس ۲۰۰۷	۳۷	۲۶	۲۱	۱۴	۱۲	سارکوزی ۵۳- رویال ۴۷
IPSOS	۱ آوریل ۲۰۰۷	۳۱	۲۴/۵	۱۹	۱۳	۱۲/۵	سارکوزی ۵۳/۵ - رویال ۴۶/۵ بایرو۵- سارکوزی ۴۸
LOUIS-HARRIS	۱۶ آوریل ۲۰۰۷	۳۷	۳۳	۱۹	۱۴	۱۷	سارکوزی ۵۱ - رویال ۴۹